EN RYKANDE VEKE

En intressant skildring från livet å Canadas prärier av den framstående författaren och skalden

Robert Stead

(Copyrighted in all countries of the Berne Convention and in the United States of America, 1924.)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

EN KVÄLL, just som han kom från tryckeriet till sitt pensionat, lämnades honom ett telegram. Han betraktade det undrande, kvitterade därför och gick därmed till sitt rum. Det var en ny och rätt viktig upplevelse; aldrig förr hade han erhållit ett telegram. Då vägen uppför trapporna började han sätta det i förbindelse med Celesta. Kanske skulle hon komma hem; kanske var det fråga om att möta henne vid tåget! Han tog ett skutt över de sista tre trappstegen.

Inkommen på sitt rum, slet han upp kuvertet. Övre delen av papperet var märkt med för honom obegripliga bokstäver, men huvudsatsen stod klar och tydlig för hans syn:

"Er syster mycket sjuk på privatsjukhus härstädes vill träffa er."

Det dröjde ett ögonblick, innan Cal blev fullt medveten om budskapets innebörd. Han läste det på nytt och såg, att det var undertecknat av en doktor Anson, och en adress var angiven.

Gossen gick till fönstret och såg ut på den tysta gatan, härlig i sin septemberskrud. Men nu gav han ej akt på härligheten, ty en hemsk fruktan hade bemäktigat sig hans själ. "Celesta! Celesta!" Namnet gick torrt över hans läppar. Kunde det finnas en värld—kunde det finnas liv—utan Celesta?"

Det var tid nog att hinna med aftontåget, och lyckligtvis hade han ett par dollar i fickan. Han packade den nötta kappsäck, som lämnats honom i arv av doktor Beach, tillsade matmodern, att han komme att vara borta en dag eller två, och skyndade iväg.

Det var midnatt, när han anlände till staden. Vid sjukhuset fördes han av en sjuksköterska in i ett av rummen. I en säng låg en kvinna, blek och tärd, med slutna ögon; hennes mörka hår var flätat och låg utmed kinderna. Hon gjorde en rörelse, när hon förnam personers närvaro.

"Är hon er syster?" sporde sjuksköterskan milt.

Men gossen var vid sängkanten, lutande sig över den sjuka och noga betraktande hennes drag. "Celesta! Celesta!" utropade han. "Celesta!"

Långsamt öppnade hon ögonen, underligt stora mot hennes bleka, avmagrade ansikte, och såg in i hans. "Cal," viskade hon. "Cal, min bror! . . . Jag har väntat på dig." Hon framdrog en mager hand under täcket och utsträckte den efter hans. "Cal, min bror!"

"Jag kom med ens — första tåget efter telegrammet. Varför lät du mig icke veta? Vad fattas?"

Celestas ögon genomforo det lilla rummet. Sjuksköterskan var borta. Hennes ögnalock slöto sig, och under det han såg på henne, såg Cal, huru vattendroppar samlades under ögonhåren.

"Min kära Celesta," viskade han. "Tala om för mig."

"Det är inte lätt att tala om," sade hon slutligen med en röst så låg, att han med möda kunde höra det. "Jag undrar, vad du skall tänka. Se!"

Varsamt vek hon täcket tillbaka, och Cal fick syn på ett litet roshyat huvud, med ögonen plirande mot ljuset och en liten roshyad näve, knuten och trevande.

"Celesta! Du är gift!"

Åter slöt hon ögonen. "Jag är icke gift, Cal," mumlade hon.

Gossen raglade till en stol, bedövad av det förfärande, oväntade slaget. Då han teg, fortfor hon med en röst, som var bedjande och dock med utmanande, nästan trotsigt tonfall — den egenvilliga Celestas röst: "Försök att inte tänka hårt om mig, Cal. Jag kommer icke att vara här länge. Doktorn säger, att någonting är i olag — jag blir aldrig frisk."

Han var åter vid hennes sida. "Jag tänker icke hårt om dig, Celesta, men . . ." Rösten svek honom. Därpå, hans kind emot hennes: "Tala om för mig, Celesta."

"Det är icke mycket att tala om. Jag älskade honom. Jag trodde honom vara en gud. Jag försummade dig för hans skull. Jag offrade allt för honom. Så — intalade han mig att flytta från dig för att vår hemlighet ej skulle komma i dagen. Han gjorde mig stora löften; han lovade mig allting. Till sist — gick han sin väg . . . . Jag vet, att jag är klandervärd, Cal; jag fogar mit i mitt straff, men — jag älskade honom. Han var hälften gud, hälften — hälften djävul."

"Och nu hatar du honom, liksom jag hatar honom," sade Cal mellan tänderna.

Åter fäste hon sina ögon på honom. "Nej, Cal, jag älskar honom."

Han lutade sig bakåt förbryllad, förvirrad, kämpande i vattenfloder för djupa för hans ålder. "Vad kan jag göra?" frågade han efter en stund.

"Vill du göra en sak för mig? Uppfostra gossen som din egen, och lova mig, att han aldrig skall få veta. Lova mig det, Cal." Och, slutande henne i sina armar, lovade han.

"O, det är sannt, Cal — det är sannt!" utropade hon, sedan han släppt henne. "Se — löftet." Hon pekade på ett motto, den enda prydnad, med vilken de nakna väggarne var försedd: "En förbråkad rö skall han icke sönderbryta och en rykande veke skall han icke utsläcka."

"Det har varit min ljuslimt, Cal. Jag har dragits till det, jag har hängt fast vid det alla dessa dagar. Hans mildhet, som icke ville sönderbryta den förbråkade rön — skulle den utsträckas till mig? Den har — den gör det— i dig!" Gossen slöt henne ånyo i sina armar, och då han icke visste någonting bättre att säga, viskade han i hennes öra: "Min förbråkade rö — min förbråkade rö!"

Till slut sände hon honom till hans nattkvarter för att sova. Han såg henne aldrig mer i livet.

Cal hade tur nog att finna en fru Barnes, vilken hade uppfostrat sex gossar och sänt dem ut i världen, och vilkens modershjärta ännu icke var tillfredsställt. När fru Barnes blickade in i de stora blå ögonen på Celestas barn, var det ingen svårighet att göra affär.

"Vad heter han?" frågade hon.

"Reed — Reed Beach," svarade Cal.

DE TVÅ inackorderades hos fru Barnes, och Cal fick omedelbart anställning på ett tryckeri. Han hade satt sig i sinnet att på inga villkor återvända till sitt forna hem. Celestas hemlighet var väl dold. På sjukhuset hade hon gällt för att vara en fru Raymond. Cal hade givit sitt hedersord för gossens skull, och för gossens, Celestas och hans egen skull skulle han hålla det, om än himmelen skulle falla.

De få tillhörigheter, han kvarlämnat på pensionatet utgjorde tillräcklig ersättning för hans små skulder.

Det var då Reed var nära treårig och gav löfte om att bli, han också, en "huggare till pojke," som tant Berta skulle hava sagt, som Cal fick det infallet att låta sig kallas "pappa X" av gossen. Pappa kallades han allaredan; "X" användes i algebraisk bemärkelse för att beteckna den okända storheten.

Vid denna tid alstrade ett vaknande intresse för sociologi hos honom ett beslut att återupptaga universitetsstudierna. Han ingick vid läroverket, denna gång med ett bestämt mål i sikte. Om kvällarna fortsatte han sina ronder såsom tidningsreferent för att förtjäna nog till sitt och gossens underhåll.

Cal erinrade sig den ärofulla dag för blott några månader sedan, då han efter fullbordad kurs trädde inför världen med vad han ansåg som sin livsuppgift. Hans närmaste syfte var att skriva en serie sociologiska avhandlingar för någon av de gedignare tidskrifterna och samtidigt samla material för en bok för folket, hvilken han hoppades skulle ej blott främja hans sak utan jämväl förse honom med medel till fortsatt arbete. Men knappast hade han gripit sig an med detta program, förrän d:r Anson, i vilken han funnit en personlig vän, uttalade sitt veto.

"Ut i friska luften med dig, min gosse," hade han sagt efter undersökningen; "frisk luft, och slut med det här knogandet natt och dag! Ett år eller två i friska luften, och kanske ni blir en frisk människa igen. Slut med det här knogandet!"

"Ja men, doktor, mitt arbete —."

"Ja men, Cal, ditt liv — och din gosse."

Ajo, gossen! Det var sannt! Där var ju gossen, förstås . . . .'

Rö var nu åttaårig och gick i skola; frisk, lycklig, en värre "huggare" till pojke än ens Cal hade varit; full av påhitt; romantisk; allvarsam endast i de stunder vid sängdags, då Cal erinrade honom om hans mor Celesta och de läste hans bibelspråk gemensamt och Cal berättade för honom, huru han fått sitt namn. Jo, där var gossen!

Cal hade samlat ihop sitt lilla kapital, köpt en begagnad fordbil och några förnödenheter för friluftsliv och tagit farväl av den otröstliga fru Barnes. Och här voro de nu!

Reed var nu åttaårig och gick i skola; frisk, lycklig, en värre "huggare" den kyliga nattvinden blåste från insjön; stjärnorna spredo sitt matta sken. Floden, mäktigare än vanligt genom tillflöden från översvämmade dalgångar, brusade och dånade vid hans fötter. In i dess mörka sköte blickade han, liksom om den tillväntyrs skulle kunna ge honom något svar på livets gåta.

Slutligen gäspade han, knackade askan ur pipan, stoppade den i fickan och gick till vila.

TREDJE KAPITLET

REED VAKNADE vid att solen sken på honom. Han sträckte ut handen under filtarna, och då han fann sängen tom bredvid sig, reste han sig hastigt upp. På stengrunden nära intill såg han Cal lutad över en eld.

"Hallå, pappa X!" utropade han. "Varför kallade du mig icke? Vad få vi för gott till frukost?"

Med en sprittande rörelse var gossen ur sin nattskjorta. En solglimt träffade den smidiga lilla kroppen, i det han hoppade i strömmen. Han kom upp flåsande och huttrande.

"Hu-u-u-u!" huttrade han, i det han dansade omkring på stenarna. "Hu-u! Var är handduken?"

"Försök en solgnidning, Reed. Den är bättre för dig och besparar linne."

Gossen flade fram och tillbaka på stranden, under tiden gnidande kroppen med händerna. Om ett par minuter hade morgonsolen och vinden gjort sitt verk och lämnat gossen ren och torr.

På vägen uppför den långa backen ur dalen halkade Reed ur sin lyckliga inbillningsvärld. "Vad skola vi taga oss till för att få bensin, pappa X?" frågade han nyfiket. "Du gav vår sista slant till mannen, som drog oss ur dypölen."

'Ja, vi äro illa däran. Vi ha varken pengar eller bensin. Vad skall man göra, när man har varken pengar eller bensin?"

"Skriva en berättelse."

Men Cal skakade på huvudet. Pojken kom ihåg, att Cal i de städer, de genomrest, kunnat vända sig till tidningarna. Han hade vanligen varit i stånd att sälja något slags "berättelse" och sålunda skaffa sig bensin och föda.

"Ingen marknad för tidningar här," blev hans svar.

"Ha de icke en tidning i Plainville?"

"Jo, en landsortstidning. Men landsortstidningar köpa vanligen inga berättelser. Redaktören skriver sina egna berättelser eller förvärvar sig dem medels en lång sax och en klisterburk. Nej, vi få lov att skaffa oss arbete."

"Var? på en farm?"

"Jojomen. På den första farm vi komma till. I alla fall på en farm inom fem mil."

"Det var präktigt!"

De befunno sig åter på den böljande prärien och färdades genom ett landskap med här och där en dunge av asp- eller piltråd. Snart kommo de till en sidoväg, som stack av till vänster genom en öppning i en taggtrådsinhägnad och förlorade sig bland aspträden. Cal styrde till vänster, och bilen manövrerade sig lustigt men lyckligt ned i diket och upp igen. Grinden stod öppen, och de bullrade på längs vägen, som slingrade sig fram bland aspträden. Plötsligt vidgade den sig till en öppen plats, och de funno sig mitt i en grupp av lantbyggnader. Hönsen sprungo skrämda ur vägen, och en flock gäss, som ej tycktes alltför vänligt stämda, förde ett vilt oväsen. Cal stannade sin bil tvärt, inklämd mellan en egensinnig stut och knuten på en stockbyggnad.

Runt hörnet av byggnaden kom från öster skuggan av en man, putslustig och kortväxt på den bara, tilltrampade marken på gårdsplanen. I omedelbar anslutning till skuggan kom själva varelsen: sex fot och sextio år av varelse; en bredskuldrad varelse under en blå bomullsskjorta samt blå byxor, vilka höllos på sin plats av ett par röda läderhängslor med två slitna knapphål; ovanpå det hela ett stort, rödbrusigt och icke illvilligt ansikte, fransat vid öronen av ett virrvarr av grått hår samt täckt med en gammal sliten halmhatt.

"Topp, Lisa!" utbrast han. "Harar och kaniner, vem ha vi här?"

"Två drängar," sade Cal. "Ni måtte inte ha väntat oss."

"Inte vidare. Vems drängar?"

"Era."

FARMAREN tog av sig den tillsnodda huvudprydnaden och rakade sin hjässa med de trubbiga fingrarna. "Ta mej katten!" utbrast han tillslut. "Jag medger, att jag var i Plainville i går kväll och fick mig lite mer formalin än som var bra för mig, men inte kan jag komma ihåg, att jag hyrde någon karl och pojke med en fordkärra. Vad var överenskommelsen?"

Farmarens ofullständiga bekännelse öppnade en oväntat utväg för Cals fyndighet. "Fyrtio dollars i månaden för säsongen för mig," svarade han; "pojken får maten och går i skola, och fordkärran blir till gagn på farmen, ifall ni håller den med bensin."

De trubbiga fingrarna fortforo att lindrigt raka i hjässan, medan det fylliga, rödbrusiga ansiktet fick ett roat uttryck.

"Inte så illa!" tillstod han. "Jag var rädd, att jag hade sålt er farmen eller gett er Minnie till fästmö eller bytt bort min hustrus jakthund eller någonting annat uppåt väggarna. Nåja, Jackson Stake är en karl, som står vid sitt ord. Men en sak," tillade han, i det synbarligen en obehaglig aning bemäktigade sig honom; "säg ingenting om det här till min hustru. Hon har visst sina misstankar om att icke allt gick ordentligt till i Plainville i går kväll. Icke ett ord därom till henne. Jag skall säga henne, att jag mötte er på vägen just nu och hyrde er, och därmed punkt. Jag kan gott behöva en karl till, och pojken kan gå i skola, men I fån lov att sova i ladan. Vad fordkärran angår, kan du släppa ut henne på bete. Jag åker i en Dodge."

"Det går an. Visa oss ladan och låt oss få vårt arbete."

"Sätt i gång, då," sade Jackson Stake, och då Cal körde bilen förbi honom, hoppade farmaren upp på fotsteget med en tjuguårings vighet. "Till höger runt svinstian. Dji! Dji (höger)! Vet du inte skillnad på dji och ha? Till höger! Akta suggan! Akta höräcket! Akta vagnsstången! Där ha vi det — brädskjulet där, rakt framför dig."

Cal styrde rakt mot "brädskjulet," ökande farten, under det han körde, och stannade bilen tvärt ungefär en aln från dörren. Den gamle höll på att ramla av men klängde sig fast. "Harar och kaniner! Om du sätter ivåg så fort som du stannar, så ska vi redå oss präktigt . . . Här är platsen."

De stego ur och synade platsen. Det var en träbyggnad fjorton fot lång och tolv fot bred; en enkel brädvägg samt brädgolv; täckt med takspån; en dörr i ena ändan, ett fönster, som kunde uttagas, i den andra. En hög säckar, som luktade unket; en hög gamla seldon, som luktade läder; en gammal harpa, som inte luktade alls.

"Jaha, här är platsen," upprepade farmaren. "De här säkerna kan ni vräka i höskjulet, och av min hustru får ni kvast och skurborste, ifall ni å' noga på 'et. Han I era egna filtar?"

Cal nickade.

"Välan, då går jag till huset för att förbereda min hustru på det här. Ni vet, vad det vill säga att koka för två munnar fler än vanligt. Sannerligen om jag klandrar henne! Finns det något befängdare göra än en farmares, så är det väl en farmarehustrus. Inom tio minuter skall hon vara beredd på det värsta, och ni kan titta in och låna kvasten. Glöm nu inte — ge mej tio minuter!" Och den gamle jordbrukaren styrde sina steg mot huset, i hack och häl följd av en skara höns.

Cal och Reed växlade blickar, vilka i början voro allvarsamma men på slutet upplöste sig i en skrattsalva.

"Men han hyrde oss ju inte i går kväll, pappa X," ivrade gossen, när han återvunnit självbehärskningen.

"Inte sade jag det heller, som du väl märkte," svarade Cal. "Det var helt enkelt en lyckträff, och när ödet visar sig bevågat, skall man icke vara alltför frågvis. Låt's nu ta itu med den här bråten. Låt mig se — det är visst höskjulet där bortom svinstian."

CAL TOG en överblick över situationen. Det var uppenbart, att då detta virrvar av uthus på Jackson Stakes frihemman kom till stånd, ingen byggmästare från staden gjort uppritningarna. Platsen gav löfte om att bli ofantligt intressant.

Ladan, som skulle bli deras hem, var byggd på tvenne stockar eller plankor, grovt tillspetsade, så att ladan vid trösktiden kunde kunde dragas till tröskverket och fyllas direkt därifrån. Hon tycktes hava blivit stående just där hästarnes ovillighet hade rått på kuskens envishet. Hon pekade egentligen ingenstädes. Nära intill, tillspetsad på liknande sätt, var ännu en lada, ett fullkomligt motstycke till den förra. Den gav tecken till att vara bebodd, ty ovanför dörren, på sidan av en äppellåda, hade tecknats med klumpiga bokstäver i brun färg namnet "Dinty Moore."

Cal tillägnade sig dessa allmänna fakta, i det han stoppade säckarna och seldonen i fordkärran för att forslas till höskjulet. Sedan detta var gjort, gingo de till boningshuset, förmodande, att Jackson Stake hunnit avsluta de förberedande måtten och stegen.

Dörren stod öppen, och deras inåt fallande skuggor bebådade deras ankomst. Jackson Stack satt i en stor stol, rengörande sin pipa med ett strå ur kökskvasten, medan fru Stake brottades med en rundlig famnfull deg på ett träbord. "Detta är från i huset," sade farmaren utan att stiga upp. "Det skall fägna henne att träffa er."

(Forts.)

Dr. Thomas Eclectric Olja för människor och djur.

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FORKYLNING, VRICKNING, SÅR. Få det äkta PRIS 35c. överallt. SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock intet moraliskt ansvar för i denna skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på vak gående som möjligt. 3. Undvik hårda utfall mot olika åsikter.

REDAKTIONEN

Om kvinnans fri- och rättigheter.

Mycket gagnfullt och upplysande angående politiska och ekonomiska frågor har i dessa dagar sagts och skrivits. Full klarhet till en slutlig förändring av existerande förhållanden kan emellertid ej uppnås, så länge vi försumma att vid dessa diskussioner taga i tillbörlig betraktan de psykologiska faktorer, som äro bestämmande för mänsklighetens fortplantning och utveckling. Budskapet: "Föröken eder och uppfyllen jorden" har fullbordats i en sådan omfattning, att det är svårt för ganska många att förse sig och de sina med de mest oumbärliga nödvändighetsartiklar. I ett föredrag, som professor E. A. Ross från universitetet i Michigan nyligen hållit inför konferensen för "Chicago Birth Control League," framhåller han, att med den hastighet, som folkökningen f. t. innehar, "kommer jordens befolkning inom förloppet av sextio år att uppgå till 3,400,000,000 personer, och inom ett hundra år över 5,000,000,000 personer." En beryktad professor, East, vilken anses vara en auktoritet, då det gäller födoämnen och dess resurser, framhåller som sin åsikt, att 5,000,000,000 människor är det största antal, som kan livnäras under vårt nuvarande åkerbruksskick, och detta under förutsättning, att all odlingsbar jord till det yttersta utnyttjas."

Dessa uttalanden utgöra obestridliga bevis för att någonting måste göras för att begränsa denna snabba folkökning. Jag kan ej föreställa mig att någon sunt tänkande människa med kännedom om dessa förhållanden kan stå likgiltig och överksam inför de lagar, som förbjuda kännedomen om bruket av preventiva medel för att befria sig från det slit och släp, som oftast är följden av oinskränkt barnalstring. Att detta sakernas förhållande i en nära framtid måste förändras, är klart för vem som helst, och då så är — varför ej redan nu? —

Mänsklig utveckling och förbättring beror på vår kännedom om de psykologiska och ekonomiska grundlagarna. Hittills har dock både befolkningen och regeringen ägnat föga uppmärksamhet åt förädlingen av människorasen, medan en förståndig bonde alltid befliter sig om att förädla och förbättra ras och typ av sina ringaste husdjur. Med avseende å förädling och förbättring av människan, den högsta och mest begåvade av alla skapade varelser, och med avseende å äktenskapliga förbindelser och humanitär barnalstring så leva vi i den djupaste okunnighet och låta slumpen vara den avgörande faktoren, med resultat, att människosläktet försämras. Försök ha gjorts att genomföra lagar, varigenom man skulle kunna bortskaffa en del av de följder, som uppstå genom tanklösa förbindelser av sjukliga och sexuellt fördärvade personer. Det måste emellertid här påpekas, att detta endast avser att vidröra verkningarna, medan orsakerna lämnas oberörda.

Det torde emellertid vara ett allmänt känt faktum, att människans psykologiska och sexuella fördärv har sin rot och grund i vårt nuvarande ekonomiska och industriella produktionssystem. Någon fullständig förändring av dessa missförhållanden kan därför ej åstadkommas, förrän en ekonomisk förändring ägt rum, som möjliggör ekonomiska utkomstmöjligheter för alla. För att göra en början anser jag, att vi först böra enas om att eftersträva "kvinnans jämnställighet med mannen" inom alla områden. Sålunda bör kvinnan uppbära samma betalning som mannen för ett och samma arbete. Detta skulle göra kvinnan mera ekonomiskt oberoende och självständig — en nödvändig betingelse för att kunna åvägabringa ett fritt och kraftigt folk.

Vi böra därför understödja kvinnorna i deras strävan att förskaffa sig sådan full jämnställighet och dessutom skaffa sig kännedom om bruket av sådana skadeslösa och effektiva medel och metoder, varigenom man kan undvika att bringa till världen oönskade barn. I besittning av sådan kännedom kunde varje moder ge fullständigt självuttryck och frivilligt moderskap, vilket enligt mitt förmenande utgor grunden till lyckligt hemliv och ett fritt och kraftigt folk.

Utsikterna för en förbättrad psykologisk och ekonomisk ställning i världen beror, enligt min uppfattning, i större grad än vad som hittintills medgivits, på den frihet och självständighet, som vi tillerkänna kvinnorna. I deras närvaro uppfostras det uppväxande släktet. De omgivningar de leva i, de ideer, som göra [illegible] i hemmen tillsammans med de ärftliga tendenserna äro de kraftigaste faktorerna i det uppväxande släktets kroppsliga och andliga liv. Sådana kvinnorna äro — sådana bliva barnen. —

Jag önskar än en gång upprepa, att det är varje persons skyldighet att bistå kvinnan att uppnå full frihet och upplysning. Vi skulle på detta sätt inom förloppet av en generation kunna uppfostra bättre människor och så småningom åstadkomma bättre ekonomiska, sociala och politiska förhållanden. I kvinnans händer och makt ligger världens frälsning. Genom intelligent samarbete med dem kunna stora ting utföras. Verka medan dagen är! De som önska bättre förhållanden måste hjälpa till för att uppnå dem.

Carl Axelson.

Brev från en flicka.

Red. av Svenska Canada Tidningen:

Jag har ofta undrat, varför vi ej se en enda rad från våra svenska flickor i Canada Tidningen. De skulle taga del i diskussionerna eller på något annat vis hjälpa till att göra tidningen mera intressant. Den har aldrig varit bättre än den är nu, men med mera hjälp och uppmuntran från sina läsare så kunde den bli ännu mycket bättre och större. Jag är säker på att det är många flickor ute på landet och i staden, som kunde skriva några rader då och då och låta oss veta, vad de tänka, och även vad de roa sig med. Folket ute på landet äro så lata med att sända in nyheter men äro ganska kvicka till att finna fel, och man hör ofta, att "tidningen ej är värd att läsa."

Hägglund har rätt — vi äro allt bra försoffade, och just därför så har den svenska ungdomen, som har något liv i sig, slutit sig till andra föreningar och kyrkor, medan de svenska kyrkorna stå tomma eller ej långt därifrån.

Jag var till ett ungdomsmöte i en av våra kyrkor en söndag för någon tid sedan, och det förvånade mig att se så få av de yngre där. Det var vad jag skulle hava kallat de äldres möte. Vad är orsaken till att de svenska kyrkorna äro så gott som tomma, då det finns nog svenskar i staden att fylla var enda en? Nu är det väl någon som tror, att jag är rysligt religiös. Långt därifrån. Jag känner mig som en riktig hedning ibland, men hör gärna en god predikan, när som helst, i alla fall. Vi vore alla bättre, om vi ginge till kyrkan oftare.

Eftersom det här är mitt första brev till C. T., så är det bäst jag slutar nu, ty jag kan se, att mitt brev ej alls är så intressant, som jag trodde det skulle bli, då jag började. Men "alla barn i början," som någon sade.

Hoppas många fler, som kunna göra det bättre än jag, låta höra från sig. Om ej mer, så skriv några uppmuntrande ord till redaktören! Det skulle hjälpa att göra hans arbete lättare, och han förtjänar det.

Rose-Marie.

— Hjärtligt tack för de uppmuntrande orden! Tyvärr är det nog ofta så, att det är lättare att uttala klander än erkännande, men detta är så sig gällande i hemmen tillsammans —Red.

Svar till en av dem som blevo lurade i Percival.

Ärade redaktör:—I anledning av en artikel i S. C. T. av den 20 nov. anhålles om nedanstående förklaring varför jag icke kom till Percival. Dagen innan jag skulle spela i Percival skulle jag spela i Stockholm och kom dit med tåget från Winnipeg den 23 oktober. Framkommen dit telefonerade jag till Bergström, som bor några mil ut från Stockholm. Han meddelade mig då, att dansen i Stockholm var inställd. På min förfrågan, om han visste något om dansen i Percival, svarade han, att han icke visste något därom, men nämnde han en person, jag tror det var Friberg, i Percival, som jag kunde få upplysning av. Jag ringde då upp till Percival men kunde icke träffa nämnda person. Försökte då att ringa upp någon annan, däribland Albert Person, som jag personligen känner, men kom till sist i kontakt med en annan och på min förfrågan om dansen svarades helt kort och gott, att den var inställd på grund av att folket hade brått med tröskningen, vilket jag helt naturligt icke tvivlade på, när jag strax förut fått samma meddeelande om dansen i Stockholm.

Om någon i Percival tviviar på ovanstående fakta, kan han förfråga sig hos C. Bergström, Box 27, Stockholm, angående vårt telefonsamtal. Vidare kunna handl. W. Person m. fl. i Stockholm intyga, att jag var i Stockholm nämnda dag.

Folk med sunt förnuft måste förstå, att när jag rest den långa vägen från Winnipeg till Stockholm, 276 mil, så hade jag helt naturligt även rest de återstående 20 milen till Percival, om jag vetat, att det blivit dans, allrahelst när man är ute för förtjänst och icke för nöjes skull. Angående telefon och telegraf, det vet även jag, att det finns, men jag vet nu också, att om jag icke använt mig av dessa kvicka medel denna gång, så hade jag icke fått felaktiga upplysningar och följaktligen kommit till Percival. Skribenten gör även ett förtviviat försök att vara humoristisk och skriver, att om jag varit i Percival och hört en bråkdel om vad som yttrades om mig, så hade mitt hår raknat. Om han känt mig, hade han helt säkert bittat på något annat roligt, ty mitt hår kan gärna inte bliva mera rakt än det är. Till sist överlämnar jag åt tidningens läsare att avgöra, vem som har rätt, jag eller han som blev lurad.

Edmonton den 26 nov. 1924.

Helge Anderson.

BAKA ERT EGET BRÖD MED

ROYAL YEAST CAKES

Det bästa kvalitetsmärke för över 50 år.

"Nordisk Jul,"

the best out yet! Ja, jag har nyss genomläst denna storartade julpublikation, och jag gjorde orätt mot både goodtemplarna och svenska allmänheten i Kanada, om jag ej sade ett ord av erkännande och rekommendation.

Goodtemplarna ha utgivit julidning under ett flertal år, och de ha alltid visat sig vilja det gedigna, grundliga, uppbyggande. Men alla vilja instämma med mig, då jag säger och entusiastiskt säger, att "Nordisk Jul 1924" är den finaste och bästa julpublikation, som någonsin utkommit i Kanada i svensk dräkt.

Resuméer och recensioner, ganska omfattande och gediga, förekomma i förra veckans nummer av Canada Posten och Svenska Canada-Tidningen, vadan jag skall begränsa mig till några personliga intryck.

I flera år har jag nu också varit bibliotekarie i Brandons colleges rätt stora referensbibliotek, och jag är van att titta på papper, tryck, bindning — det typografiska, såväl som på innehållet. "Nordisk Jul" är helt enkelt artistisk. Papperet är glatt vitt, stilen enastående ren och klar och tydlig — mången kan spara sina slitna glasögon på juldagen. Färgen är behaglig brun maroon. Språket är rent, lika rent, som om tidskriften varit utgiven i Sverige. Jag förmodar, att mycken kredit för den vackra och mästerliga typografiska utstyrseln tillfaller mr J. A. Hägglund, ty endast en man med geni och erfarenhet och som lägger hela sin själ in i arbetet, har kunnat bereda "Nordisk Jul."

Det är tydligt, att inga omkostnader sparats för att verkligen utgiva något gediget och värderikt. Det "bondgranna" har ingen plats här, endast det verkligt artistiska och gedigna. Jag nästan undrar, om goodtemplarna i Sverige kunde ha utgivit något bättre.

Förstås, goodtemplarna äro ansvariga för publikationen, men "Nordisk Jul 1924" är ej strängt taget goodtemplarpublikation — den är en allsvensk samlingstidning för instundande jul. Den är för varje svenskt hem i Kanada. Den borde vara lika kärkommen i varje kristet hem eller kyrkligt hem, som i något annat. Det finnes intet anstötligt i den, annat än för krogligan.

"Nordisk Jul" innehåller flera välskrivna berättelser. De äro övervägande idylliska och realistiska, men ett par nalkas tragedien och några äro humoristiska. Flera utsökt vackra poem förekomma, verkliga pärlor i litteraturens värld.

Minst ett nummer av "Nordisk Jul" bör finnas i varje svenskt eller skandinaviskt hem. Det uppmuntrar den föreningsvärld, som utgiver tidskriften, och vars ideella och folkfördädlande strävanden äro världsbekanta. Men den är värd 50 cents många gånger om för den som läser den tankfullt och sympatiskt. Adress: 430 Alexander Ave., Winnipeg.

C. H. Lager.

Brandon, Man., den 23 nov. 1924.

PILES Lid ej längre av klåande, blödande och framträngande hämorrojder. Ingen operation nödvändiga. Dr. Chase's Ointment ger omedelbar lindring och gar varaktig bot. 60c. pr burk hos alla handlare eller Edmanson, Bates & Co., Limited, Toronto. Provburk fritt om du nämner denna tidning och insenderer 2c. i frimärken.